

De marxa amb la màgia

Assentada en el món infantil, la màgia és una arma que es pot utilitzar per a finalitats ben nobles, o bé amb intencions tenebroses i malvades. *La nostra amiga Mandonguilla* és ben bé un exemple d'aquestes dues vessants.

LA NOSTRA AMIGA MANDONGUILLA

NEUS CARAÑANA I ESCRIVÀ

IL·LUSTRACIONS DE TONI SEGARRA

COL·LECCIÓ «SALABRET D'HISTÒRIES

96 PÀGINES / 978-84-92763-06-1 / 8 EUROS

EDICIONS 96, CARCAIXENT, 2009

Pau i Marina són dos amics que esperen il·lusionats l'excursió que faran amb l'escola. Després del viatge amb autobús arriben a una pinada on s'esperen passar un molt bon dia. Però l'atzar els fa entrar per una cova que resultarà ser el camí a un món de màgia i bruixeria. Allà faran amistat amb Mandonguilla, una bruixa amb fusta de fada, que per més que ho intenta no aconsegueix fer por als humans. Aquesta amfitriona tan particular acollirà als xiquets durant el temps en què es trobaran en aquesta nova terra. Un temps limitat, car al cap de tres postes de sol, el seu món –on estan els seus companys d'excursió– que de moment ha quedat congelat, quedarà exposat de nou al pas del temps, i començaran a trobar-los a faltar.

Desafortunadament per a Mandonguilla i per als xiquets, no totes les bruixes d'aquest nou món són bones. Tèrbola, la cosina malèfica de la bruixa, en assabentar-se de la presència dels xiquets farà mans i mànigues per dificultar-los l'estada. Un ultimàtum de Tèrbola els obligarà tant a investigar en el món de la màgia com en la vida de Mandonguilla mentre el rellotge corre perillosament en contra.

Neus Carañana s'endinsa amb aquesta obra en el món de la narrativa juvenil, que fins ara havia cultivat en la ves-

sant de la poesia. Es tracta d'una obra escrita amb energia i un entusiasme que es transmet a través de tota la

història. L'autora descriu amb detall tots els moments i els sentiments amb què es troben els personatges, canalitzant d'aquesta manera totes les emocions directament al lector. I si bé la narració tanca d'una forma un tant sobtada sí és cert que utilitza molts recursos per a descriure amb detall els moments del clímax –descripcions detallades, adjectius adients, onomatopeies o diàlegs que demostren ofici en l'escriptura–.

Pel que fa a les il·lustracions, de Toni Segarra, són tan delicioses com coherents. El text i la il·lustració estan plenament correspostos, i les imatges respecten el ritme de la narració; els traços potencien la imaginació del lector en un món que mescla la màgia amb la realitat. Amb tot, cada dibuix està perfilat i complementat amb tot tipus de detall.

Es tracta, doncs, d'una narració amb ritme, que transmet energia i emoció per cadascun dels esdeveniments que viuen els personatges protagonistes. Les il·lustracions complementen el text amb el seu dinamisme, i els més joves es podran enganxar fins a l'últim minut d'una obra que utilitza un valencià acurat i adient a les edats a què està destinada.

□ Marta Insa Gualde
Letres Valencianes, n° 27

¡Que viva la diferencia!

«La foto está en el ojo del fotógrafo. Mi ojo busca lo que propicia la emoción, en mis fotos hay un 90% de búsqueda y un 10% de casualidad». Estas palabras de Korda definen muy bien no sólo a la fotografía sino al arte en general y, para lo que aquí nos interesa, a la elaboración de un álbum ilustrado.

CORB

LEO TIMMERS

IL·LUSTRACIONS DE LEO TIMMERS

TRADUCCIÓ DE JOSEP FRANCO MARTÍNEZ

28 PÀGINES / 978-84-9824-514-1 / 12,95 EUROS

EDICIONS BROMERA, ALZIRA, 2009

Ya hemos comentado en otras ocasiones cuánto de elaboración tiene un álbum ilustrado. De cómo su calidad es la confluencia de, fundamentalmente, tres factores: historia, ilustraciones y edición. *Corb* es un ejemplo de álbum ilustrado que obedece a un objetivo premeditado: hacernos reflexionar sobre el diferente y sobre su marginación.

La LIJ ha tratado en diversas ocasiones con gran acierto este tema. En *Juul* de Gregie de Maeyer el protagonista va progresivamente mutilándose aquellas partes de su cuerpo que desagradan a los demás. En *La isla* de Armin Greder el desconocido no logra traspasar la desconfianza que genera. Ambos son ejemplos dramáticos sobre la suerte que corren los diferentes. En otras ocasiones el tema se trata con un cierto humor, que no banalización, sobre todo si el destinatario es un primer lector.

En *Corb* un pájaro grande y negro de enorme pico que siempre se encuentra solo, descubre a otros pájaros y quiere ser su amigo. Pero éstos, como otros, huyen asustados. Corb se siente diferente y hace lo imposible por parecerse a ellos. Intenta aparentar lo que no es pero «aunque el mono se vista de seda...» Sólo la casualidad hará descubrir a los demás (y también a él mismo) que posee valores que van más allá de lo puramente externo.

Leo Timmers (Bélgica, 1970) procede del mundo del diseño. Ha ilustrado libros infantiles, hasta dar el paso de acometer todo el proceso creativo, en los que se dan ciertos elementos básicos: son protagonizados por animales (generalmente humanizados) que siempre aparecen de perfil; son muy expresivos en las distintas situaciones que experimentan; los colores, tanto de los personajes como de los fondos, son planos, básicos, provocando imágenes contundentes por el fuerte contraste. El humor es otro elemento constante, destacando especialmente en títulos como *El doctor submarino* o *Yo soy el rey*. Sus libros se editan en unos veinte países.

En *Corb* casi todos estos elementos están presentes unidos por un diseño de página que denota el dominio de su autor: fondos blancos para hacer destacar

a sus protagonistas, especialmente a Corb en toda su negrura; predominio de la horizontalidad y la linealidad, sólo rota en dos ocasiones; textos breves, esenciales, para desarrollar una historia que puede dar un interesante juego dialéctico entre adultos y niños (aplicable tanto en el espacio escolar como en el doméstico), pues propicia reflexiones básicas en torno a un tema tan actual como el de la aceptación del diferente, de cómo su presencia nos enriquece, representado obviamente en *Corb*, símbolo de nuestros miedos e ignorancias.

El mensaje de Timmers resulta fácilmente entendible para los más pequeños, que es de lo que se trata.

□ Ana Isabel Caro
Lletres Valencianes, nº 27

La història del València C.F. a l'abast de tothom

Estem davant d'una obra que ens acosta a la història del València C.F. a través d'un còmic. Replega vora mig centenar d'escenes de la vida del club que van des de la seua fundació fins al moment actual. Un treball adreçat als més joves, però que també pot ser per a uns altres públics.

VALENCIA C.F. XE QUE BO

DAVID MATEO

IL·LUSTRACIONS DE SANTIAGO SANCHIS

93 PÀGINES | 978-84-9826-493-7 | 19,50 EUROS

CODEXVAL EDICIONES, PATERNA, 2009

Valencia C.F. Xe Que Bo és un còmic que servirà a l'aficionat d'a peu per a conèixer més i millor l'ahir i el hui del seu club. Unes pàgines on es detallen els principals fets de la trajectòria de l'entitat, especialment els més positius. Tot i que el títol no és ortogràficament correcte, el contingut s'adapta a ell. El títol o està en castellà, o en valencià, i per tant s'hauria d'accentuar o no, a més que cal un signe d'exclamació final.

L'obra relata, fins i tot en to èpic en alguns moments, les principals gestes del club en els seus primers 90 anys d'existència, des que el 18 de març de 1919 s'aprovaren els estatuts del València Foot-ball Club, en vespra de Sant Josep. El primer partit va ser en maig d'eixe mateix any.

El títol d'alguns dels capítols ens il·lustra sobre el contingut: «El primer partido del Valencia», «Algirós», «Algo más que un club», «Manos arriba, esto es un

atraco», «La primera final de Copa», «El Valencia más internacional», «El final de la década eléctrica» o «La liga de la riada», entre d'altres.

La lectura es fa agradable, sobretot si t'agrada el futbol. Veure la diferent indumentària que tenien els jugadors al principi, que les copes eren donades per l'ajuntament, la ubicació del primer estadi, els fitxatxes que es dugueren a terme, i tota l'evolució politico-social de la part gestora del club pot inclús acostarnos a un temps molt diferent a hui.

El llibre-còmic és de format gran, concretament 27 per 22,5 centímetres, quasi quadrat, i la coberta i totes les pàgines són amb fons de color negre. Consta de tapa dura i noranta-tres pàgines. Pel que fa al text, és en lletra blanca, de cos un poc massa menut. Les il·lustracions, per la seua banda, ocupen la majoria de l'espai de cada doble pàgina, aproximadament el huitanta per cent, de forma que el text és molt poc significatiu respecte a la il·lustració. Estem parlant, per tant, d'un llibre que s'ha concebut fonamentalment per a ser vist. I concebut com un còmic, el seu públic potencial és un públic jove. En la part final, i després dels capítols de glòria més recents del València C.F., hi ha una bibliografia bàsica formada únicament per tres obres, a les quals es

pot remetre aquell interessat en la història del club que vulga aprofundir en qualsevol dels aspectes que ací es descriuen breument.

El treball acosta la història del club, i fins i tot pot servir com una lectura de classe. Al capdavall, és una publicació oficial del València C.F. que no aporta gran cosa, però que intenta cobrir un buit important: crear una línia oficial de llibres dedicats al club, i adreçat a un públic determinat. També naix d'una necessitat: continuar omplint espai als mitjans de comunicació. Allò que en 1919 no ocupava a penes espai en els diaris, el València C.F., hui ja ha superat de bon tros les corregudes de bous com a competidor.

□ Agustí Hernández Dolz

Un món de fantasia

Després de la publicació de les col·leccions «Metacuentos» i «Multicolor», l'editorial Ecir fa una nova aposta pel món de la literatura amb aquest llibre il·lustrat de gran format.

PRINCESSES DEL MÓN

KATELL GOYER

IL·LUSTRACIONS DE MISSIGRI

28 PÀGINES / 978-84-9826-505-7 / 22,50 EUROS

EDITORIAL ECIR, PATERNA, 2009

Quasi totes les xiquetes en algun moment de la seua vida han somniat amb ser princeses i fins i tot algunes d'elles, encara que hagen deixat arrere ja fa molt temps la infantesa, continuen pensant que poden arribar a ser-lo. I és que en el món sempre han existit princeses, encara hui en el segle XXI algunes d'elles gaudeixen d'una gran popularitat i les seues vides són seguides per milers de persones. Alguns casos per tots coneguts són el de la Princesa Letizia d'Astúries, Victoria, hereva al tron de Suècia, Màxima d'Holanda, la princesa Beatriz d'Anglaterra, les princeses de Mònaco, Carolina i Estefanía, la princesa Mary, casada amb l'hereu al tron danès o la menuda princesa Aiko, filla del príncep hereu de Japó.

L'editorial Ecir ens presenta en aquest llibre, que és una traducció del francès i del que també existeix una versió en castellà publicada per l'editorial catalana Edicions B, a altres princeses igual no tan reals però que han habitat durant generacions l'imaginari col·lectiu. El llibre ens narra catorze d'aquestes llegendes tradicionals transmises al llarg dels anys de pares a fills i que transcorren en diferents llocs del planeta. Uns fantàstics relats que ens donen a conèixer mons rics, llunyans i

desconeguts com la Xina, l'Índia o Àfrica i que ens mostren a algunes de les dones més belles que en ells van viure com la princesa russa Natasha, la princesa africana Rehani, la princesa tahitiana Taia o la princesa xinesa Li Chaowei. A través d'elles se'ns desvetlen algunes de les històries més conegudes de la mitologia clàssica.

Cadascuna de les llegendes estan contades amb una doble pàgina i magnífiques il·lustracions a color acompanyades de solapes que ens faran viatjar per un món oníric on la màgia és la veritable protagonista.

La part gràfica és obra de la francesa Valérie Moigne, que signa els seus treballs amb el nom de Misstigri, i que a més d'il·lustradora és també pintora i grafista.

Encara que *Princeses del món* és un llibre que en principi està recomanat per a lectors d'entre 5 i 8 anys, el llibre agradarà a un ampli públic que sens dubte gaudirà observant en cadascuna de les seues pàgines els rics detalls que contenen.

El llibre a més té un caràcter pedagògic ja que, a través del relat literari, aconseguix acostar als més joves al coneixement de les diferents cultures que cohabituen en aquest bast món que ens envolta.

La recuperació d'una obra emblemàtica

Un estiu a la Marina Alta és un conte d'abans de la llei d'ús i ensenyament del valencià, d'aquells que ajudaria a posar les bases del que seria una literatura infantil valenciana. Denes reedita aquest clàssic, després de quasi 40 anys de la primera eixida al mercat, en una edició bilingüe.

UN ESTIU A LA MARINA ALTA

CARME MIQUEL

IL·LUSTRACIONS DE FRANCESC JARQUE

COL·LECCIÓ «CONTES DE TOTS»

---

88 PÀGINES / 978-84-96545-83-0 / 8 EUROS

EDITORIAL DENES, PAIPORTA, 2009

Jaume, de catorze anys, és un jove de la Marina Alta que explica a través d'una carta la vida dels habitants de la comarca al llarg de l'estiu. Es tracta d'una narració senzilla, on el narratori explica amb «ets i uts» tant les característiques de la seua família com les dels seus veïns. A més de tots els amics i familiars, el lector també coneix el procés d'elaboració de la pansa; una descripció curosa però sense resultar carregada, amb una prosa senzilla i rica. Hom es veu immers, doncs, en un antic món d'olors, sensacions i la calma propis del camp, amb les seues expressions i ritus, les supersticions i la feina dura.

Carme Miquel, autora valenciana consagrada, regala amb aquest text una història on la intenció originària era probablement la de conservar d'alguna manera una forma de vida que s'esvaïa; aquesta intenció, a quaranta anys vista, serveix ara quasi com a testimoni del passat que s'ha esvaït completament. Queda la prosa senzilla i ferma, i les explicacions detallades sense arribar a l'extenuació sobre com vivien encara moltes famílies a la Marina que dedicaven part dels seus esforços agrícoles a la pansa. L'autora, en el moment de l'elaboració del text va tindre l'ocasió de mantindre consultes a propòsit dels elements lingüístics del text amb dos

grans de la nostra literatura: Enric Valor i Francesc Ferrer Pastor. Això mateix ja seria una garantia de qualitat si no fos perquè sabem que Carme Miquel, amb els anys, ha consolidat una ferma carrera com a escriptora tant per a joves com per a adults.

El mateix es pot dir de l'il·lustrador, Francesc Jarque, un home dedicat durant tota la seua vida al disseny i a les belles arts. La portada s'ha redissenyat per a l'edició, i seria difícil decidir quina de les dues portades és més bella, l'antiga o l'actual, tant per la simplicitat com per la capacitat d'expressar la idea del conte en una imatge. Al llarg de tot el llibre les il·lustracions obrin una finestra al lector per a imaginar amb més facilitat tots els escenaris —difícils ja de trobar— dels riu-raus, o de les cases on la gent anava a estiuar —o «quedar-se»—.

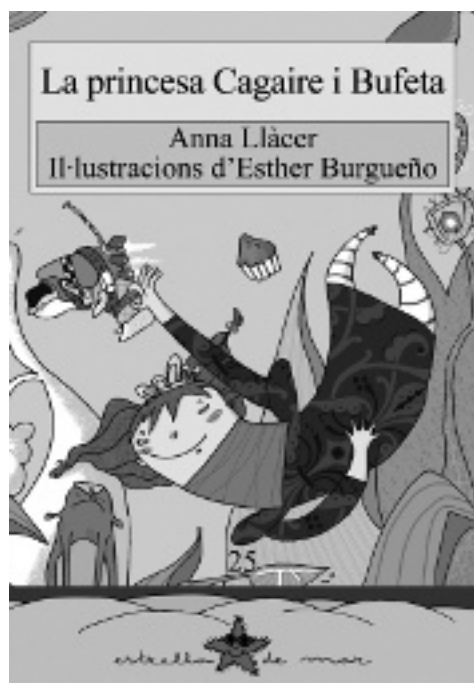
Ens trobem, doncs, amb una obra emblemàtica que no només resisteix els embats del temps, sinó que es converteix en el testimoni d'una forma de viure que ha anat desapareixent perillosament en aquests quaranta anys que separen les dues edicions d'*Un estiu a la Marina Alta*.

□ Marta Insa Gualde
Lletres Valencianes, n° 27

Noms i malnoms

La princesa Bella Cagaire i Bufeta té un problema, des que té memòria s'ha sentit incòmoda a causa dels seus cognoms. Sempre li ha resultat incompreensible el fet de tindre un nom tan bonic acompanyat de dues paraules tan lletges. Així que ha pres una decisió, una nit marxarà del seu palau per tractar d'acabar amb anys de burletes a l'escola. Amb l'ajuda dels seus rebesavis aconseguirà alliberar-se de prejudicis i complexos.

LA PRINCESA CAGAIRE I BUFETA

ANNA LLÀCER

IL·LUSTRACIONS D'ESTHER BURGUEÑO

COL·LECCIÓ «ESTRELLA DE MAR», 25

80 PÀGINES / 978-84-9904-009-8 / 5,75 EUROS

EDICIONS DEL BULLENT, PICANYA, 2009

Bella Cagaire està farta de sentir el constant xafardeig dels companys a l'escola al voltant dels seus particulars cognoms. A ella tampoc li agraden i, per això, considera imprescindible canviar-los, trobar uns altres més adequats, que passen desapercebuts per a tothom. A l'escola principesca on acudeix cada dia, té bons amics i amigues, però també alguns que sempre estan a punt de fer broma amb el seu nom. Fins que un dia decideix acabar amb aquesta situació, surt del seu palau sense dir res a ningú i tracta de parlar amb els seus rebesavis –els únics que, tal i com li han dit els seus pares, tenen la capacitat de renunciar als seus noms de llinatge reial– per canviar aquesta insostenible situació.

L'aventura fora de casa finalitza quan Bella escolta les històries que els pares dels pares dels seus pares li conten sobre la vida de dos dels seus avantpassats, un Cagaire i un Bufeta pels quals Bella sent una profunda admiració. Així, la narració de les aventures d'Ernest Bufeta, pintor amb poders excepcionals, i d'en Francesc Cagaire, bufó d'un dels regnes més poderosos que haja existit mai, canvia l'actitud de Bella envers els seus cognoms. La història d'aquesta princesa moderna és la història de qualsevol xiquet o xiqueta que se sent acomplexat per alguns dels molts aspectes que són im-

portants durant aquestes edats (de cinc a vuit anys). Bella, la protagonista de la nostra història, aconsegueix lliurar-se dels complexos a través de l'admiració per la gent que ha compartit cognom amb ella, però aquesta situació es pot treballar al voltant de qualsevol de les moltes altres inseguretats dels menuts. Amb una bona dosi d'ironia (la història presenta moltes situacions còmiques i divertides) Anna Llàcer ha escrit un relat divertit i suggerent, on les situacions narrades ens donen una altra visió dels contes de fades i princeses més tradicionals, temàtica que agrada molt als menuts. L'univers que envolta Bella Cagaire i Bufeta està ple de referències «principesques», però el que resulta interessant és aquesta nova visió sobre aquest món: un palau amb 365 pisos –un pis per viure cada dia de l'any–, un Col·legi Principesc, una Residència Reial per a Ancians de la monarquia, fins i tot una cuinera reial encarregada de fer sempre que siga necessari creïlles fregides o una aixeta de la qual només ix Fanta de taronja, la preferida de Bella... En definitiva, tot un univers de referències pròpies de la tradició dels contes de regnes màgics, princeses i fades, però transformat amb una lleugera dosi d'humor, ironia i absurd.

□ Sònia Martínez Icardo
Lletres Valencianes, n° 27

Adivina on s'amaga el zisosaure

Este àlbum il·lustrat desplegable, és un recorregut en busca de la bestiola zisosaure, endevinalla rere endevinalla, a través d'escenes divertides, acolorides i suggerents. El llibre permet als adults compartir el joc amb els lectors més menuts.

ZISO SAURE

AGNÈS DE RYCKEL

IL·LUSTRACIONS D'AGNÈS DE RYCKEL

TRADUCCIÓ DE ROSA SERRANO

---

22 PÀGINES / 978-84-8131-847-0 / 14 EUROS

TÀNDEM EDICIONS, VALÈNCIA, 2009

Tàndem Edicions no deixa de sorprendre amb edicions acurades, interessants, originals i que destaquen del comú dels llibres infantils. Esta marca editorial continua sent una garantia de qualitat i ben fer en l'edició. *Zisosau* és un àlbum il·lustrat, amb pàgines desplegable, a tot color, que proposa al lector menut un joc per a descobrir què hi ha darrere del primer colp de vista sobre la pàgina. És un joc d'endevinalles visuals, que a més de la narració facilita una actitud participativa per part del lector i fins i tot la interacció si la lectura de l'àlbum és compartida per menuts i pares. La il·lustració va acompanyada d'un simpàtic text per als primers lectors, que orienta sobre la direcció en la qual buscar la bestiola amagada. Les pàgines estan sembrades de grans bèsties acolorides tan sols identificables en desplegar les pàgines, així com xicotets i acurats detalls, animallets que formen part de suggerents i simpàtiques escenes, quasi totes elles domèstiques o en espais naturals.

El *Zisosau* és el gran desconegut, l'animalot que ningú no ha vist i comencem a buscar només obrir el llibre. En el camí el lector trobarà papallones de color rosa, aranyes, que es despenquen d'una petita làmpada de nit, caragols verds com la mar, un camaleó que

trau la llengua, gavines que segueixen el viatge d'un vaixell, un gat que s'agafa a una farola per a no envolar-se pel fort vent, un animalot darrere de la roba que s'ha posat a eixugar, una formiga solitària carregada amb menjar, una cistella voladora gegant, una granota que fuig de l'olor d'uns calcetins pudents, uns cuquets ratllats que es confonen amb els cordons d'unes botes de fer camí de muntanya.

El llibre està concebut per a lectors a partir de 4 anys i és molt apropiat per a compartir menuts i adults i jugar junts a trobar eixa bestiola desconeguda que és el *Zisosau*, que sembla estar amagada darrere d'allò més quotidià, unes botes, roba estesa, un paraigua, una arruixadora...

Una proposta divertida i recomanable.

□ Anna Gimeno Berbegal
Lletres Valencianes, nº 27

Sense por s'arriba a tots els llocs

Peret és un xiquet que procedix d'una família pobra, son pare és un bracer, són tres germans i en sa casa el menjar és escàs. Com és un xiquet poc poregós decidix passar la nit en una casa encantada i sortejar tots els perills si això suposa menjar en condicions.

PERET DE POCA POR

JORDI RAÛL VERDÚ

IL·LUSTRACIONS DE FRAN PARREÑO

COL·LECCIÓ «RONDALLES DE CRESOL», I

24 PÀGINES / 978-84-268-1456-2 / 15 EUROS

EDITORIAL MARFIL, ALCOI, 2009

Peret de poca por és el primer volum de la col·lecció «Rondalles de Cresol» en què s'arpleguen contes populars pertanyents a la tradició oral. Una iniciativa molt interessant no sols perquè d'esta manera es recopila i preserva una tradició oral, sinó també perquè les històries que així es recuperen ens mostren la forma de vida d'altres temps, les tradicions i el vocabulari d'ús en l'època.

El relat ens mostra com un xiquet que no coneix la por supera en una nit tot tipus d'horrors. Sense el permís de sa mare demana a l'alcalde de la població en què viu la clau d'una casa abandonada, de la qual ningú que hi haja passat la nit ha eixit amb vida. A Peret, que no tem res, ni els fantasmes, ni les calaveres, ni els crits l'espanten, la nit se li passa volant i saciada tota la seua fam amb l'enorme quantitat de menjar que troba en el rebost, aconseguix dormir unes hores. La recompensa serà gran perquè tota la seua família podrà traslladar-se a la casa i son pare, que és jornalero, podrà treballar la seua pròpia terra.

Als xiquets de hui en dia els resultarà sorprenent que al nostre país es visquera amb tantes carències i que la fam pugua ser el motor perquè un xiquet s'atrevisca a passar la nit en una casa encantada. Ha de ser impensable per a algú que té tant de tot: menjar, dol-

ços, joguets, roba... que hi haguera xiquets en un altre temps que ni tan sols podien menjar com cal.

La història d'esta rondalla és prou curiosa, ens instrueix sobre els costums i el mode de fer d'un altre temps, i ens mostra com llevar la por dels xiquets. A través de l'humor i la figura de Peret veiem com fantasmes, calaveres i diablets no tenen cap rellevància si no els prenem en compte. Amb este graciós relat els xiquets descobriren que amb valentia es poden obrir moltes portes en la vida.

Peret de poca por és un relat molt educatiu i didàctic que ensenya als més xicotets, ajudant-los a enriquir el seu vocabulari amb noves paraules. Les il·lustracions són també molt encertades, els xicotets lectors podran imaginar amb certesa com vivia i vestia la gent en un altre temps. És a més un complement molt agut el recurs del Museu de l'antigor per a conèixer més detalls de l'època en què està ambientada la rondalla.

□ Lourdes Rubio Vergés
Letres Valencianes, nº 27

L'Ícar del segle XIX

Eoin Colfer ha creat un heroi que no té res de postmodern i sí bastant de tradicional. El protagonista és capaç d'enfrontar-se a la més cruel de les traïcions i de reeixir. Les aventures interminables d'aquest jove valent i intel·ligent, disposat a desafiar la llei de la gravetat, són del tot recomanables.

AIRMAN

EOIN COLFER

TRADUCCIÓ D'ALBERT TORRESCASANA

COL·LECCIÓ «ESFERA», 18

437 PÀGINES / 978-84-9824-441-0 / 16,95 EUROS

EDICIONS BROMERA, ALZIRA, 2009

Ben poca gent té la sort de nàixer mentre vola. Conor Broekhart veu la llum del sol mentre els seus pares fan un viatge experimental en un globus aerostàtic. Aquesta pintoresca situació inicial, en cap moment exempta de risc, converteix el naixement d'aquest xiquet en un gran esdeveniment a les illes Saltee, la pàtria de l'heroi, on se situa l'acció. Per sempre més, Conor Broekhart sentirà la curiositat, primer, i la necessitat, després, de volar, de fer realitat un dels grans somnis de la humanitat des tots els temps.

Enlairar-se com un ocell, emprendre el vol, abandonar una terrenalitat massa estrenyedora vol dir, en termes humans, no només desafiar les lleis de la natura, sinó també aconseguir un determinat grau de llibertat. El nostre protagonista, emulant els personatges mitològics Dèdal i el seu fill Ícar, ha de recuperar

aquesta llibertat amb un vol real, però també metafòric que el durà, novament, a les illes d'on va ser desterrat quan tot just despertava a l'adolescència.

Broekhart era un xiquet que tenia la fortuna de cara. Era el fill d'un dels hòmens de confiança del rei i el company de jocs, de trapelleries i l'ase dels cops de la filla del rei, Isabella. Un dia, mentre jugava amb ella, a una de les torres del castell reial, es van veure atrapatats per un foc que, segurament hauria acabat amb llurs vides, si no haguera estat per l'enginy i la valentia de Conor. Dit i fet, ell va creure que l'única manera de salvar la princeseta era improvisant una espècie de paracaigudes. I això li va valdre encara més el favor del rei. Com si d'un cavaller medieval es tractara, Conor va rebre una formació impecable en l'art de les lletres i en l'art de les armes i va esdevenir un hàbil espadatxí. El seu mestre, Víctor Vigni, fou, sens dubte, un far lluminós en el seu procés de formació física, intel·lectual i espiritual. Però, la tragèdia i la traïció assetgen el protagonista, que és testimoni del magnicidi del seu rei i del seu estimat Víctor. La ment perversa de Bonvilain aconsegueix fer responsable Conor d'aquest terrible crim i el jove acaba desterrat a una presó que ens recorda a la del castell d'If, on el jove

Edmond Dantès també ha de sofrir el resultat d'una conxorxa, en la famosa novel·la de Dumas pare.

La narració de Colfer enceta una etapa literària amb un nou heroi que està convençut que allò que salva les vides és «la informació i no pas les heroïcitats nascudes de la ignorància». Amb aquesta màxima i amb l'objectiu de restablir la seua dignitat i demostrar la seua innocència, Broekhart segur que serà capaç d'enganxar el públic jove. No hi busquem, però, fades o gnoms o aprenents de bruixot, perquè no en trobarem, segons ens diu tràiler promocional de l'obra.

□ *Isabel Clara Moll Soldevila*
Lletres Valencianes, n° 27

El teler de la memòria

És el nom allò que ens defineix? A cavall entre la mitologia i l'avantguarda es narra aquesta història que parla de la memòria i de l'oblit. Recuperar el nom després de l'amnèsia no serà gens fàcil per al nostre protagonista que haurà de destrènyer altres realitats abans de recuperar la seua.

EL JOVE QUE VA PERDRE EL NOM

JESÚS MOLLÀ CASTELLS

COL·LECCIÓ «LA MOTO», 21

119 PÀGINES / 978-84-8131-864-7 / 10 EUROS

TÀNDEM EDICIONS, VALÈNCIA, 2009

Just quan el paper de la memòria s'enlaira com a aval del desenvolupament de les societats contemporànies apareix aquest llibre que, en clau juvenil, aborda la necessitat de vetllar pels records i la identitat.

Després d'ensopegar i caure un bac amb la bicicleta, un jove oblida el seu nom i enceta un palpitant viatge cap a la ciutat de la memòria, Nemòpolis. En una ruta que transita per la mitologia i l'avantguarda, l'autor endinsa el jove protagonista en l'embullat món de l'oblit.

Amb grans dosis de perspicàcia el jove recorrerà els indrets més recòndits d'una ciutat emmurallada que custodiarà les pèrdues i coneixerà personatges de la mitologia grega que, revestits amb noms amb gran càrrega simbòlica, es convertiran en el seu pigall.

Al seu costat el nostre jove protagonista, que en la història s'anomenarà Anò-

nim, coneixerà de primera mà on dormen els oblidats amors fracassats, on s'amaguen les barbàries de les infàmies que avergonyeixen la Humanitat i on pernocten les afligides vides d'altres joves com ell.

Partint del controvertit axioma que el nom fa la cosa, Anònim es sotmetrà a un rejuvenit mètode per recuperar el seu nom. Es posarà en la pell del qui ho té tot i del qui no té res. Patirà amb el sofriment d'un nen que creua l'Estret en busca d'una vida millor o amb la tristesa d'aquell que és maltractat, però també ho farà amb aquell que malgrat que sembla tenir-ho tot, pateix per la ignorància d'uns pares massa ocupats. Tots ells personatges que havien caigut en la teranyina de l'oblit perquè la seua trista realitat els abocà al menyspreu per allò que eren.

Cadascuna d'aquestes situacions està associada de manera enginyosa amb un mineral, les característiques del qual descriuen les distintes realitats. L'ambre reflecteix la crua realitat dels qui es juguen la vida per buscar un raig d'esperança, i és que etimològicament significa «allò que flota a la mar»; l'ametista, pedra de color morat com els blaus que deixen al rostre les reprovables pallisses dels maltractadors; o la maragda com la pedra preciosa, el diamant en brut

que s'amaga darrere de cada víctima de la violència masclista.

La realitat, però, del nostre protagonista és una altra. És lluent, pura i valuosa com l'or que li farà veure que allò que té és més del que molts altres han imaginat mai.

Aquest conte, presidit per Mnemòsine –deessa de la memòria– i amb la filosofia i la història com a rerefons, és tot un al·legat a la responsabilitat de cultivar els records, a la reminiscència de la nostra identitat com a persones i a la imperiosa necessitat de venerar allò que som i tenim. Al cap i a la fi el teler de la memòria es broda amb els fils del record i amb ells teixim la nostra identitat.

□ *Berta Rodrigo Mateu*
Lletres Valencianes, n° 27

La Gran Aventura

Un buen día Eduardo descubre con asombro la existencia de árboles blancos. Este inesperado hallazgo será el motivo que le llevará a protagonizar una aventura inolvidable. Sólo su voluntad de superación le empujará a buscar la solución del conflicto en el que se ve inmerso.

LOS ÁRBOLES BLANCOS

GRACIA ÍÑIGUEZ LÓPEZ

IL·LUSTRACIONS D'EVA GONZÁLEZ SALES

COL·LECCIÓ «MOSQUETERO»

48 PÀGINES / 978-84-936566-1-4 / 6,20 EUROS

OBRABIERTA EDITORIAL, VALÈNCIA, 2008

La aparición de nuevos medios dedicados a la creación literaria es un hecho que todos debemos celebrar por lo que significa para el mundo de la Cultura. Hace poco más de un año se presentaba en Valencia la editorial Obrabierta con un proyecto cultural que abarca diez colecciones diferentes de libros. Para su presentación, Obrabierta contaba con varios títulos, uno de ellos el libro infantil que hoy comentamos, *Los árboles blancos*, del que es autora Gracia Íñiguez López, con dibujos de Eva González Sales.

Siempre se ha creído en la conveniencia de acostumbrar a los niños pequeños a considerar los cuentos como un valioso elemento en el que buscar distracción, de la misma manera que buscan diversión en sus juguetes.

Quizás el secreto del escritor infantil está en la utilización de la vida cotidiana del niño; todas las cosas que le ve-

mos hacer son válidas: sus respuestas ante la vida, sus juegos, sus ilusiones, sus miedos; en definitiva se trata de observar las actuaciones del niño y hacerlas creíbles insertándolas en un mundo de ficción.

Realidad y fantasía, vividas por el protagonista, es lo que advertimos en el cuento que ahora comentamos. Gracia Íñiguez ha escrito un libro, valiente en cierto modo, al que titula *Los árboles blancos*. En él nos narra la historia de Eduardo, un niño con Síndrome de Down, cuya vida, desde muy pequeño, se ha visto plagada de pequeñas aventuras. Todos los días va al Colegio de San Juan para aprender cosas y también para enseñar a los mayores lo que ellos no entienden. Su madre, «mamá» como él la llama, suele decirle todo lo que necesita saber para desenvolverse en una sociedad competitiva como la nuestra. Para Edu todo en la vida es especial, cada día aprende palabras y rostros nuevos, e incluso aprende a valorar el parpadeo de las luces o los colores de los semáforos. Para él no es un problema desconocer las cosas, sólo tiene que entenderlas.

Un día, al salir de su colegio, después de su jornada diaria, encamina sus pasos hacia el lugar de trabajo de su mamá, una tienda donde en determinadas épo-

cas del año se dedican a vender artículos navideños. Al entrar en el local se sorprende al distinguir un gran árbol blanco. Aquel descubrimiento le desconcierta de tal modo que Edu no logra dominar la situación. En la mente del muchacho se instala un grave conflicto que no sabe solucionar: él conoce muchos árboles y está seguro de que ninguno de ellos es blanco.

Averiguar la verdad sobre la existencia de los árboles blancos es el motivo de Eduardo para romper con su rutina de cada día, provocando una serie de complicaciones vividas por los protagonistas de *Los árboles blancos* de muy diferente manera.

□ M. Teresa Espasa
Lletres Valencianes, nº 27

Històries de princeses, històries reals

La literatura infantil de compromís és aquella que apropa el seu lector a problemes actuals entremesclant històries de ficció i de realitat. Tractar al jove lector com un adult explicant amb fantasia aquelles històries que el preocupen, que l'atemporeixen.

ELS BUFITS DE MILIET

ENRIC LLUÇ

IL·LUSTRACIONS DE FRANCESC ROVIRA

COL·LECCIÓ «ALBADES. SÈRIEVERDA»

86 PÀGINES / 978-84-263-7222-2 / 7,88 EUROS

EDELVIVES BAULA, MISLATA, 2009

Quan parlem de literatura infantil ens ve al cap històries de fades, de princeses, de mons fantàstics... Relats amens per fer gaudir de debò als més menuts de la casa. Una generalització que no està renyida amb l'aposta personal de l'escriptor d'Algemesí Enric Lluch. Qui amb els seus llibres *El marqués del Potet, Jo...i les circumstàncies* i així un gran etcètera ens demostra com la literatura de compromís també pot, a més de divertir, educar i ensenyar a superar problemes molt pròxims a la infantessa. És tracta doncs, d'històries de fantasia per explicar problemes reals.

En *Els bufits de Miliet* Enric Lluch segueix fidel al seu estil. Miliet, el protagonista d'aquesta història té molt preocupats als seus pares. Es tracta d'un xiquet molt especial, per això princeses encantades de cabells llargs i suaus, botigues d'animals ben diferents a les que coneixem... I així, un sense fi de personatges extravagants acompanyen Miliet en aquesta història. Sense oblidar, però, els seus bufits de tots els colors violat, verd... Però sobretot el de color groc llimona que és el que millor el cura de les seues tremolors. Bé, els bufits i els cables i els medicaments del Doctor Tomàs Freire que és l'encarregat d'ajudar a Miliet i als seus pares a curar-se de la seua malaltia.

Enric Lluch està acompanyat en aquesta ocasió per les il·lustracions de Francesc Rovira. Un paper molt important el que desenvolupen aquests professionals i més si es tracta de narrativa infantil. Ja que gràcies a ells els joves lectors veuen reforçades les paraules amb els traços i dibuixos, transmetent-los així la innocència de Miliet, la tristesa per part dels pares, però també l'esperança i l'admiració cap al seu fill i la seua lluita per guanyar la batalla a la infermetat.

Una narració real com són les malalties mentals en els més menuts i els problemes que això suposa a la família és l'aposta d'aquest llibre. Compromís, així, per part de l'autor i de l'editorial (Edelvives Baula) en una història de carn i ossos. Però més enllà de les paraules, l'aposta de compromís d'aquest llibre ve demostrada amb la destinació del 0,7% de la venda del llibre al Projecte «Mejora de la Calidad y oferta educativa del ciclo diversificado del Instituto Tecnológico de Quiché de Chichicastanango (Guatemala)» gestionada per la ONG Solidaritat, Educació, Desenvolupament (SED). Una iniciativa que ben bé podrien prendre nota totes les editorials.

□ Andrea R. LLuch
Lletres Valencianes, n° 27

La postguerra de les dones

El causant: amb aquest títol fred i rotund, Castellano canvia el seu registre habitual de narrador d'històries per als més menuts cercant un públic adult. El títol no és casual; es refereix al causant d'una injustícia irreparable: la mort d'un home bo.

La narració se situa en els anys quaranta, durant la repressió franquista. La protagonista, Marta, es proposa esbrinar si el vell que acaba de conèixer és el responsable de la mort del seu avi. Ella sent la mateixa necessitat que té sa mare de saber quin fou el parador d'Ernest Cucala, a qui anomenen «el causant». És el causant d'una injustícia: la mort d'un home bo, el seu avi, el pare de sa mare, l'home de la seua àvia. El neguit d'estar davant el possible causant de tant de dolor la durà a prendre una caixa del pis de Cucala quan ell mor. Encetarà una investigació que, si bé la durà a trobar les respostes que l'atabalen, desequilibrarà la seua vida quotidiana.

Estructurat en 26 capítols, l'argument ens duu a diferents llocs, alguns d'ells amb noms de contingut simbòlic com ara el mas de la Pena o el poble francès Pau, pronunciat *po* (com la por, segons explica l'autor). Al costat de referències

---

EL CAUSANT

PEP CASTELLANO

COL·LECCIÓ «JUVENIL», 19

---

224 PÀGINES / 978-84-92435-16-6 / 9,90 EUROS

PERIFÈRIC EDICIONS, CATARROJA, 2009

a Nova York, Barcelona o Mauthausen, els fets principals es remeten, tanmateix, a una ciutat de nom indefinit on hi ha llocs que són reals (l'institut Vicent Castell) i fins i tot persones de renom (Antoni Gascó) castellanencs. Els paral·lelismes amb el joc de pilota també ens remeten a terres valencianes. Així doncs, Castellano ambienta la novel·la en la seua terra.

Els personatges que hi intervenen ben bé podrien ser persones que van patir tot el que es conta. Són gent senzilla, de procedència rural, i un dels recursos que millor ho evidencia és l'ús de col·loquialismes i una parla molt propera a la de la gent de poble.

Hi trobem un seguit de narradors en primera persona. Les veus de Marta i de sa mare són les que sobresurten. Per la mare, sabrem de l'àvia de la protagonista, amb la qual cosa hi ha els testimonis de les dones de tres generacions successives. També hi trobarem algunes veus masculines, com ara la de l'avi de la protagonista, en les cartes que envia des de la presó. Aquesta alternança acaba donant relleu a les veus femenines, com si Castellano volguera incidir en el patiment d'aquelles persones que, sense anar a lluitar al front, van haver de lliurar dures batalles per la supervivència i per la pèrdua dels éssers estimats. És a dir, aquelles que més van acusar la crueltat d'una guerra on van anar per-

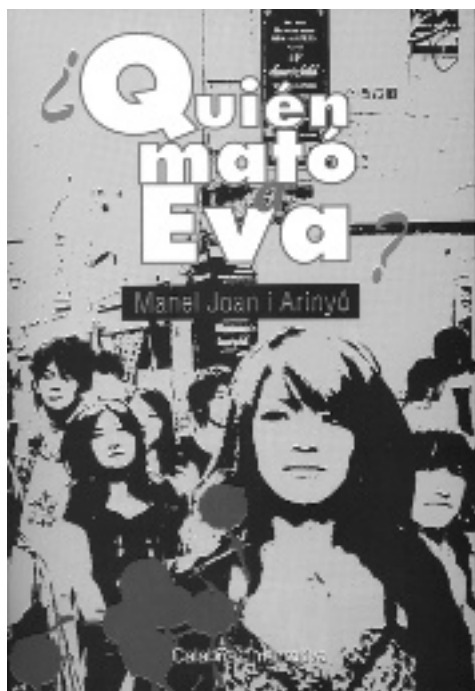
dent tot allò que més dol perdre: les persones primer, la llibertat després i fins i tot la dignitat d'un soterrar digne. La mare de la protagonista sent una necessitat vital de tancar aquell episodi que va dur a la presó son pare, sense haver comès cap delictes, i que li va costar la mort. Aquesta dona no pot trobar la pau perquè sap que hi ha algú que va provocar l'assassinat de son pare. És un episodi vital que no ha pogut tancar; una història i un patiment semblant per a tots els que ho van haver de viure en carn pròpia. Així doncs, se'ns descriu amb rigorositat tot un seguit de fets que deixen constància escrita del dolor dels familiars de les víctimes del franquisme, amb una incidència en el neguit i en la desesperació d'uns fets cruels. Se'ns encomana la ira i la rancúnia.

Hi ha contínues retrospeccions. És interessant l'episodi en què són al front de Terol, en la batalla que va decidir la fi de la guerra i la victòria del bàndol franquista, descrit amb diàlegs vius.

Castellano, que té publicades una majoria d'obres per al públic infantil i juvenil, cerca ara un altre públic. Amb aquesta novel·la, afegeix la seua veu a tantes altres que han triat la dels vençuts en el conflicte bèl·lic. Parlem de Memòria Històrica, d'uns fets ocorreguts en la nostra història immediata i que convé no oblidar per tal de no repetir.

Un intriga quasi fílmica

Malgrat el seu títol explícit, aquesta novel·la d'intriga policial amaga molts secrets i misteris que el lector haurà de descobrir a poc a poc. Crímens en sèrie, ritus satànics, pel·lícules *snuff*, una trama de pederastes internacionals; o simplement la lluita pel poder i la cobdícia humana.

¿QUIÉN MATÓ A EVA?

MANEL JOAN I ARINYÓ

COL·LECCIÓ «CALABRIA NARRATIVA»

192 PÀGINES | 978-84-92768-04-2 | 11 EUROS

EDITORIAL DENES, PAIPORTA, 2009

La versatilitat és potser un dels millors trets que caracteritzen l'obra de Manel Joan i Arinyó (Cullera, 1956). Des de sis poemaris a novel·les eròtiques, o des d'obres basades en fets històrics com el nazisme a *Escuma de mar* o a ficcions adreçades a un públic més majoritari i juvenil com la que hui comentem.

Dit i fet. Quan llegim aquest llibre és impossible que no ens vinga a la memòria records de casos locals famosos –i encara no resoltos– com el triple assassinat de les xiquetes d'Alcàsser, o alguns clítxés molt concrets d'èxits de taquilla com *Instint bàsic*, *Tesis* d'Amenábar o d'algunes telesèries com *CSI*. I és que de vegades, més que una novel·la sembla que estiguem davant d'un *script* cinematogràfic (no debades Arinyó va treballar com a guionista a televisió), *flashbacks* per a omplir els buits del passat; un narrador quasi càmera, asèptic, que contrasta amb l'oralitat viva dels seus personatges; l'absència de

descripcions literàries; la importància dels diàlegs per a entendre i fer evolucionar l'acció; la divisió en capítols molt pareguda a seqüències de rodatge amb canvi d'espai i personatges...

Tals són les concomitàncies amb els mitjans audiovisuals que l'autor arriba, fins i tot, a emprar algunes tècniques de telecomèdia com la publicitat dissimuladament encoberta d'una gran quantitat de marques (automòbils, perfums, begudes alcohòliques, etc.) o els *racords* (fotogrames ensamblats a partir d'un tret comú) com per exemple, entre els capítols 7 i 8 lligats a partir d'una estàtua mitològica, o entre el 18 i el 19 per mitjà d'una placa policial.

L'estructura és tan simple com eficaç, i no busca l'originalitat sinó la seua funcionalitat narrativa: una parella de periodistas, el Roger i la Montse, fan un reportatge d'un triple assassinat que va ocórrer ja fa tres anys a Torreforta, a les rodalies de Tarragona. La història recull entrevistes, els metges forenses, l'advocat, la mosso d'esquadra, els familiars de les víctimes, i el suposat criminal Héctor que dies després morirà en circumstàncies sospitoses. Un estrany cas ple d'interrogants, pistes destruïdes que per secret sumarial no podem revelar. *¿Quién mató a Eva?* com a producte de gènere s'adequa i s'ajusta a la perfecció

a les seues convencions i paràmetres. La seua originalitat no ve determinada per l'argument (que segurament l'hauré vist en desenes de pel·lícules o difós als telediaris) sinó més aviat en la resolució de la trama, la dossificació mil·limetrada de les pistes, la sintaxi dislocada fins al capítol 19 on es resol l'enigma. Per altra banda, Arinyó deixa entreveure en la seua narrativa alguns temes secundaris, però de gran actualitat, com el debat moral entre el dret a la informació i el dret a la intimitat de les víctimes, la manca d'ètica d'alguns programes de TV (recordem l'etapa de l'autor com a contertulià en aquest mitjà) o la corrupció urbanística d'alguns ajuntaments. De vegades la ficció imita la realitat, i altres voltes, com en aquest cas, es limita a copiar-la.

□ J. Ricart
Lletres Valencianes, n° 27

Les set benediccions d'una jove detectiu

Les aventures d'una jove detectiu en els tènrics carrers del Londres del segle XIX és la proposta literària de l'autor Philip Pullman. Amb aquest llibre la col·lecció Esfera, d'Edicions Bromera, ens acosta una obra juvenil d'èxit internacional.

LA MALEDICCIÓ DEL ROBÍ

PHILIP PULLMAN

COL·LECCIÓ «ESFERA», 21

296 PÀGINES / 978-84-9824-444-1 / 11,95 EUROS

EDICIONS BROMERA, ALZIRA, 2009

Imagineu que esteu en una conversa i pregunteu al vostre interlocutor si sap alguna cosa sobre les «set benediccions», de sobte a l'escoltar aquestes paraules el gest de l'home que vos escolta s'ompli de por i cau mort. No hi ha cap dubte, esteu al davant d'espantós secret que no serà fàcil resoldre. Sally Lockhart és la jove protagonista d'aquesta escena que ens narra, en els primers capítols, el llibre *La maledicció del robí*. Una emocionant novel·la melodramàtica ambientada en Londres a l'any 1872.

Com és d'esperar, no descobrirem ací quin és el secret que amaguen darrere de les esgarrifoses set benediccions, però si que destacarem alguns dels aspectes més rellevants d'aquells llibre. I sense dubte un dels punts claus d'aquesta obra (i de la saga que ha escrit Pullman) és la protagonista de la novel·la: Sally Lockhart. Es tracta d'una xica de 16 anys

que ha quedat òrfena després de la misteriosa mort del seu pare al llunyà Extrem Orient. Ella no sospita res, però l'espurna que obrirà la llauna dels misteris serà la recepció d'una misteriosa carta que la posarà en la pista per intentar esbrinar els veritables motius que s'amaguen darrere de la desaparició del seu progenitor.

Sally és un personatge amb unes aptituds particulars que aconseguen captar l'atenció del lector, i dels seus companys d'aventures. La jove Lockhart és un pou de sorpreses en cada capítol ja que en unes pàgines pot ser una pionera en la gestió d'un negoci de fotografies, unes pàgines més endavant demostrar coneixements d'estratègia militar i més endavant disparar una pistola amb desimboltura, si és necessari. Per tant, queda clar que en el moment històric de la novel·la, enmig de l'època victoriana anglesa, les característiques de la Sally estan fora del prototip de la dona d'aquell temps. Un fet que la fa més singular i més encisadora.

Un altre aspecte interessant és el retrat dels cercles més violents del mercat de l'opi d'aquella època, incorporant la cobdícia, les mentides i alguns crims. A més de l'encertada recreació, també cal destacar la destresa de l'escriptor per bastir una xarxa de personatges se-

cundaris, amics fidels i enemics despietats, que acompanyen i entrebanquen les accions de Sally.

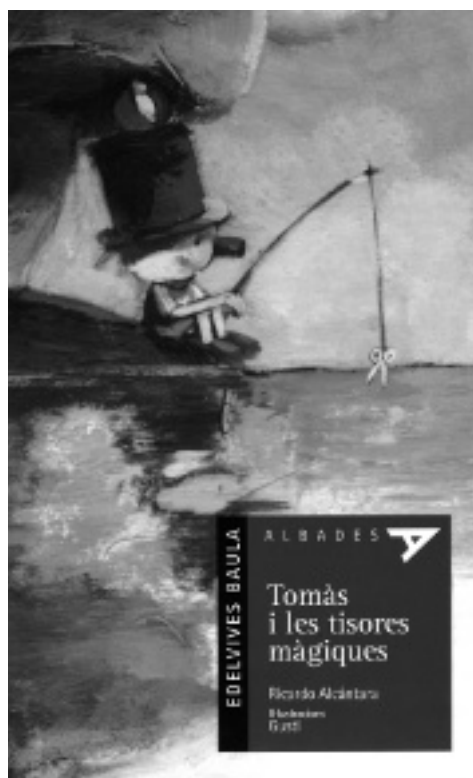
Per tant, tenim els ingredients típics d'una autèntica novel·la de detectius, ja que fins i tot tenim la influència i l'escenari londinenc d'un dels personatges literaris més famosos d'aquest gènere: Sherlock Holmes. Si a tot açò li afegim l'estil narratiu àgil de Pullman tenim una història d'aventures que fa que per al jove llegir siga una activitat entretinguda i divertida.

□ Ricard Peris
Lletres Valencianes, n° 27

El tiempo ido

Tomàs es un muñeco de madera que tiene tres amigos: una muñeca, un tren y una pelota. Un día dos de ellos deciden marcharse y Tomàs se queda muy triste. Para poder ser de nuevo feliz, necesita descubrir una manera de recordarlos.

TOMÀS I LESTISORES MÀGIQUES

RICARDO ALCANTARA

IL·LUSTRACIONS DE GUSTI

COL·LECCIÓ «ALBADES», 17

---

48 PÀGINES / 978-84-263-7219-2 / 7,40 EUROS

EDELVIVES-BAULA, MISLATA, 2009

Cuando perdemos a una persona querida sentimos un vacío enorme, inmenso e intenso, y nos invade la nostalgia. Su recuerdo nos acompaña especialmente cuando regresamos a los lugares que un día compartimos. Y eso ocurre porque, como ha escrito en numerosas ocasiones Javier Marías, «el espacio es el único verdadero depositario del tiempo, del tiempo ido». Mantener vivo el recuerdo de las personas a las que hemos querido es posible, porque sólo se pierde aquello que se quiere olvidar o aquello que se quiere borrar, el resto permanece porque forma parte de ti. La vida se va construyendo a base de pequeños trozos de aquellos con los que has tenido la inmensa suerte de encontrarte y que han compartido contigo un mismo tiempo y un mismo espacio. Cuando descubres que es posible sabes que su recuerdo permanecerá. Eso, más o menos, es lo que plantea el libro *Tomàs i les tisoires màgiques* publicado por Edelvives-Baula. Un texto, que forma parte de una serie con el mismo personaje como protagonista, dirigido a niños y niñas a partir de 5 años y que es de una gran belleza textual y plástica. Un libro que para alegría de los amantes de los buenos textos aunque sea para niños más pequeños, o por eso precisamente, trata una temática bastante novedosa en los libros para estas eda-

des. De cómo plantear el tema de la muerte para primeros lectores ya se han publicado algunos libros, entre ellos y hablando de editoriales valencianas uno excelente de Mar Cortina publicado en el año 2005 por Tàndem titulado *On és el iaio?*, pero tratar el tema de la ausencia y de como afrontarla, no es tan frecuente. Este reto se lo han planteado conjuntamente un tándem formado por un escritor y un ilustrador, y digo conjuntamente porque la importancia de la imagen en este libro es enorme, ya que ayuda a entenderlo. Unas ilustraciones a todo color que inundan las páginas y que están realizadas a base de grandes trazos de colores. De los autores podemos decir que Ricardo Alcantara es un escritor uruguayo instalado en Barcelona desde 1975, un autor prolífero que ha escrito más de un centenar de libros que han sido traducidos en más de 10 países. Por su parte Gusti es un ilustrador argentino, también instalado en Barcelona, con una larga trayectoria artística, autor también de magníficas ilustraciones para numerosos libros. Un libro que sin duda servirá para enseñar a recordar a aquellos que ocuparon una parte de nuestra vida porque al final, tarde o pronto, a todos nos tocará hacerlo algún día.

□ Marta Pérez
Lletres Valencianes, nº 27